

Olympijský štadión v Mníchove. Foto ČSTK-Kruliš

Kým zastrešenie mníchovského štadióna sleduje vo veľkej miere ešte estetické a ideologické ciele, prestavba Neckarského štadióna v Stuttgarte⁸⁰ (1974, arch. Siegel a Wonneberg) sa už celkom podriadila kvalite televízneho prenosu. Strecha, podporená a zavesená mimo hľadiska podobne ako na londýnskom Crystal Palace, láme sa tak, aby nevrhala tieň do ihriska a aby zakrývala oblohu. Na starom, približne súčasne prestavanom amfiteatrálnom Rýnskom štadióne v Düsseldorfe⁸¹ strecha, pokrývajúca takmer celé hľadisko, visí na šesťdesiatich stožiaroch v predĺžení nosných rámov okružného hľadiska: myšlienka, s ktorou sme sa stretli v Barcelone, no ani tam ešte nie v takýchto rozmeroch. Oproti tomu na budúcom Estadio Bernabeu v Madride,⁸² ktorého projektantom sa ešte koncom Francovej éry prekvapujúco stal španielsky emigrant Felix Candela, má strecha tvarom

pripomínajúca zakrytie jeho olympijskej haly v Mexiku⁸³ z roku 1967, visieť iba na ôsmich stožiaroch, umiestnených po dvojiciach v rohoch štadióna mimo jeho pôdorysu. Táto závesná strecha by mala zakryť strmé poschodové hľadisko pre 120 000 divákov, sledujúce tvar obdĺžnika. Hľadisko by sprístupnili široké kolmé rampy. Stavbu tohto gigantu však — zrejme z hospodárskych príčin — odložili na neurčito.

Závesné strechy sú lákavým prvkom, na ktorom architekt môže ukázať svoje schopnosti. Začiatkom sedemdesiatych rokov sa objavujú v niektorých z ropy rýchlo bohatnúcich arabských krajinách, ktoré sa ešte nedokázali zbaviť pút feudalizmu, nákladné projekty, kontrastujúce so životnou úrovňou širokých vrstiev. Panovníci si ich objednávajú u architektov svetového mena, ktorí ponúkajú príležitosť využívať na reprezentačné stavby, posilňujúce nielen kult